

Un ocell anomenat mon

Date : 14/11/2016

Publicat el 14-11-2016

Fotografia: Antonio Moreno Salmoral

Antonio Moreno Salmoral és tècnic en electricitat i electrònica i un apassionat per la fotografia, en especial la nocturna. També és aficionat a l'astronomia i gaudeix combinant les dues disciplines, amb elles veu el cel i l'espai en una dimensió més enllà del color. Li agrada plantejar-se nous reptes i ha guanyat diversos concursos d'Astrofotografia i fotografia com el Beni Trutmann 2013.

Alba a la Platja de Barrika (Biscaia). Samyang 24mm i 5D MarkII

Text: Juan José Cardona Barceló

Juan José Cardona és un empresari eivissenc , entrenador de fútbol i monitor d'esports. Ha presentat programes de televisió i ràdio. Des de fa trenta anys escriu poemes, relats curts i contes. Properament es publicarà el seu primer llibre. És dels que creuen en el so del silenci o dels que parlen amb el mar. És d'aquells que la gent pensa que està boig.

No havien nascut ses flors,
ni es rius portaven aigua.
Ni es àngels volaven,
ni tan sols es dimoni

apuntava ses banyes per ses clavegueres.

Es arbres no poblaven ses muntanyes,
perquè no havien muntanyes,
ni oceans d'aigua salada,
perquè no havien rius d'aigua dolça
que fluïssin fins als mars.

Quan encara es vent no xiulava
entre es afilats penya-segats,
i havien forats vomitant foc
i s'univers retrunyia,
va aparèixer des no-res
un ocell de plomes daurades
que resistia sa calor de ses flames
i volava sense treva lluitant contra es elements
que as seu pas trobava,
buscant un lloc on posar ses seues cansades ales.

Es silenci assotava un lloc perdut,
on sa pluja de cendra no queia en va
i s'ocell no podia veure's reflectit
en es mirall de s'aigua,
perquè mai van existir es llacs,
ni ses roses ni es colors de sa papallona,
ni ses paraules amb ses quals nomenar-los.

I s'ocell es va obstinar a revelar-se contra es no-res
i van caure tempestes de terra i fang
i durant segles va ploure sense descans.
Es van desplomar peixos en es mars
i estranys animals van habitar en sa penúria.

Un dia, una llum brillant va aparèixer en s'horitzó
i es estels van néixer as costat d'una bella lluna plena,
i van fugir ses penombres espaordides.

Aquell dia, per contemplar tan meravellós escenari,
es vent va deixar de bufar, sa cendra i es fang van deixar de caure
i s'ocell, per primera vegada, va poder veure sa seua imatge
reflectida en es mirall des llac més alt,
entre muntanyes cobertes de neu blanca.

Aquell mateix dia, s'ocell,
cansat de volar, i amb s'últim alè,
es va tombar sobre un mantell
de fulles verdes i pètals florits
i amb es seu bec va escriure

sobre la terra la paraula... MÓN!

A BIRD CALLED WORLD

The flowers were not yet born,
the rivers held no water.
The angels did not fly,
not even the devil
poked out his horns for the sewers.

The trees did not populate the mountains,
because there were no mountains,
nor oceans of salt water,
because there were no fresh water rivers
to flow unto the seas.

When the wind still did not whistle
between the sharp cliffs,
and craters vomited fire,
and the universe quaked,
out of nowhere, appeared
a bird of golden feathers,
resistant to the heat of the flames,
it flew non stop fighting against the elements
that stood in it's path,
searching for a place to rest it's weary wings.

The silence flogged a lost place
where rain of ash did not fall in vain
the bird could not be reflected
in the mirror of water,
because the lakes never existed.
Nor the roses or the colours of the butterfly,
nor the words that name them.

The bird with determination fought, revealing itself against nothing,
storms crashed down, earth and mud fell from the sky,
for centuries, it rained relentlessly.
Fishes collapsed in the seas
and strange animals lived in poverty.

One day, a bright light, appeared upon the horizon
and the stars were born next to a beautiful full moon,
and the darkness fled with fear.

That day, to contemplate such a wonderful scenario,
the wind ceased to blow, the ash and mud stopped falling
and the bird, for the first time, was able to see his image
reflected in the mirror of the highest lake,
between mountains covered with white snow.

That same day, the bird,
tired of flying, and with it's last breath,
lay down upon a blanket
of green leaves and flower petals
and with it's beak wrote

upon the earth the word WORLD!

Translation: **Sarah Loui**

Poemari de l'autor

<http://poemasdehilosdecolores.blogspot.com.es/>